HOI 1ste zoen 1-135 26-08-2010 13:34 Pagina 1

HOE OVERLEEF IK MIJN EERSTE ZOEN?

HOI 1ste zoen 1-135 26-08-2010 13:34 Pagina 3

Francine Oomen

HOE overleef ik mijn EERSTE ZOEN?

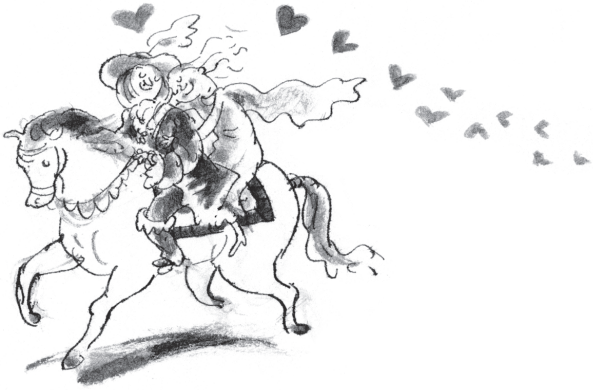

Met tekeningen van
Annet Schaap

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2010

HOI 1ste zoen 1-135 26-08-2010 13:34 Pagina 4

Eerste druk, 2001; zesentwintigste druk, 2010

Copyright text © 2001 by Francine Oomen
Copyright illustrations © 2001 by Annet Schaap
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt,
in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van Em. Querido's Uitgeverij BV, Singel 262, 1016 AC Amsterdam.

ISBN 978 90 4511157 5/NUR 283, 284

www.hoeoverleefik.nl
www.queridokinderboeken.nl

HOI 1ste zoen 1-135 26-08-2010 13:34 Pagina 5

Van: Rosa van Dijk <rosa_vandijk@hotmail.com>
Aan: Esther Jacobs <esther@xs42.nl>
Verzonden: 12 augustus 14.10
Onderwerp: muppermeel uit Grunningen

Hoi Es de Bes,

Dit is mijn eerste meel naar jou, vanuit het verre noorden.
Ik snap niet dat er geen wet is die bepaalt dat kinderen mogen wonen waar ze willen. Dan hoeven ze niet zomaar met hun moeder en stiefvader mee te verhuizen, naar een plek waar ze niemand kennen en helemaal niet willen zijn. Ver weg van hun vrienden en van hun vader. Als ik naar mijn vader in Eindhoven wil, moet ik minstens drie uur met de trein!
Hoe verzint iemand het nou om in Groningen te gaan wonen? Dit is zo ongeveer het einde van de wereld!
Het is allemaal de schuld van Alexander, hij wilde verhuizen omdat hij hier een betere baan kon krijgen. En omdat mijn moeder in verwachting is, moesten wij natuurlijk mee.
Telkens als ik haar bolle buik zie, heb ik de neiging om te gaan gillen. Ze is nu echt al heel dik. Mama zegt dat het een liefdesbaby is. Op haar leeftijd! Als we aan het winkelen zijn, loop ik een kilometer achter haar, zodat niemand ziet dat ik bij haar hoor. Ik schaam me te pletter. Iemand die een dochter van veertien heeft en dan nog een baby krijgt! Een bejaardenbaby dus!
Alexander doet nog steeds heel verliefd tegen haar, maar tegen mij is hij hartstikke streng sinds hij bij ons woont. Hij zeurt steeds maar over mijn tafelmanieren, over dat ik de muziek te hard zet, en vooral over dat ik mama niet genoeg help. Ik wil best meehelpen, vooral nu ze zo'n dikke buik heeft, maar niet als ik het MOET. En vooral niet als hij het zegt. Hij is mijn vader niet en heeft dus niks over mij te vertellen.
Mijn moeder heeft ook nauwelijks meer tijd voor me, terwijl we het vroeger hartstikke gezellig hadden met zijn tweetjes.
En nu mag ik ook niet meer bellen! Alexander zei dat hij anders failliet gaat aan de telefoonrekening. Eigen schuld dikke bult, had hij maar niet moeten verhuizen. Gelukkig heb ik de computer nog, en

HOI 1ste zoen 1-135 26-08-2010 13:34 Pagina 6

kan ik met jou en Jonas melen. Jammer dat Sas er geen heeft.
Jij bent deze week al begonnen in de tweede. Valt het mee? Heb je Prittsema dit jaar weer voor bio? En met wie heeft Sas op dit moment verkering? Met nummer zevenenzeventig of zo? Ik kan niet meer bijhouden hoe ze heten. Toen ik haar vorige week aan de telefoon had (record, tweeënhalf uur, op haar mobiel) vertelde ze dat ze in één week drie vriendjes had gehad. Hoe doet ze dat toch?
Ik heb nog niet eens gezoend. Jij ook niet, hè? Of stiekem wel en het mij niet verteld? Je moet mij alles meteen zeggen, hoor, dan doe ik dat ook bij jou. Als je echte vrienden bent, vertel je elkaar alles, toch?
Ik vroeg aan Sas hoe dat nou precies moest: zoenen. Ze grinnikte en mompelde wat over Ruig Zoenen en Soft Zoenen, maar ze wilde niet uitleggen wat het precies was. Ze zei dat ik het zelf maar moest uitproberen. Nou, daar heb je wat aan, zo'n vriendin. Van allebei de woorden krijg ik de rillingen. Bij Ruig Zoenen krijg ik een beeld van twee grommende, kwijlende beesten, met bloeddoorlopen ogen, die elkaar de kleren van het lijf scheuren. En bij Soft Zoenen krijg ik een klef en plakkerig gevoel, brrr! Allebei niks, dus.
Veertien jaar en never been kissed. Zou dat wel normaal zijn? Ik zou trouwens nooit met iemand zoenen als ik niet echt verliefd was. Maar hoe weet je nou wanneer je dat bent? Hoe voelt dat?
Volgens mij is Sas niet echt verliefd op al die jongens. Ik denk dat ze het voor de sport doet. Ze heeft vast een hele gespierde tong! Sascha Jansen, wereldkampioen Tongen! Haha! (Niet tegen haar zeggen dat ik dat gezegd heb, hoor!!!)

Nou een ander onderwerp. Over vier dagen begint voor mij de school. Ik zie er vreselijk tegen op. Weer een nieuwe school, weer nieuwe leraren en kinderen, weer een nieuw gebouw waarin ik de weg vast en zeker kwijtraak. Ik kan er al de hele week niet van slapen en heb er buikpijn van. En nu heb ik, ramp, ramp, ook nog een ontsteking aan mijn oog! Het doet hartstikke zeer en ik zie er niet uit. Mijn rechteroog is helemaal dik en rood en er druipt pus uit. Wat wit hoort te zijn is knalrood. Ik denk dat ik blind word en een glazen oog moet. Ik durf niet eens meer in de spiegel te kijken, ik lijk wel een buitenaards monster.
Vanmiddag moet ik naar de dokter. Ik hoop maar dat hij er snel iets

aan kan doen, want zo ga ik niet naar school. No way!
Lange meel, hè? Ik heb toch niks anders te doen. Ik ken hier niemand en ik wil bovendien ook niemand leren kennen.
We wonen nu in een nieuwbouwwijk aan een pleintje, in een hoekhuis van een rijtje van vijf. Ik heb de zolderkamer. Hij is best ruim, met een grote dakkapel, maar hij staat nog vol met dozen van de verhuizing. Ik heb alleen mijn computer, mijn beer en wat kleren uitgepakt. Ik heb nergens zin in en doe de hele dag alleen maar suffe spelletjes op de computer.
Mijn moeder is druk bezig de babykamer in orde te maken. Ze heeft hem zuurstokroze geschilderd, want ze is ervan overtuigd dat het een meisje wordt. Dat wordt lachen als het niet zo is. Ze probeert me de hele tijd mee te slepen naar de stad om (roze) babykleertjes, navelbandjes, zwangerschapsbeha's en meer van dat soort stomme dingen te kopen. Mij niet gezien.
Op het plein spelen best veel kinderen, maar dat zijn allemaal baby's van onder de tien jaar. Ik heb nog niemand gezien van mijn leeftijd. Ik heb de verrekijker van Alexander ingepikt en daarmee begluur ik iedereen. Zo kan ik hen lekker goed bekijken, maar zij mij niet.
Lieve Esther, meel supersnel terug want jij bent nog mijn enige reddingsboei. Als ik jou niet had, werd ik gek.

Groetjes van Rosa

P.S. Weet je dat ze hier 'moi!' zeggen, in plaats van 'doei' of 'houdoe'?! Lachen, hè?
En ze praten ook heel raar. Ik was in de supermarkt en ik verstond er geen bal van.
P.P.S. Ik hoop dat je niet boos wordt dat dit zo'n moppermeel was. De volgende is vrolijker, dat beloof ik je!

Van: Rosa van Dijk <rosa_vandijk@hotmail.com>
Aan: Jonas de Leeuw <jdl@xs22.nl>
Verzonden: vrijdag 13 augustus (ongeluksdag) 22.01
Onderwerp: Flessenpost van Rosa de Zeerover

Ha die Joon de Boon,

Alweer twee weken geleden sinds mijn laatste meel. Ik had het gewoon echt heus serieus te druk. De verhuizing is nu zo'n beetje achter de rug, alhoewel mijn kamer nog vol dozen staat. Ik kan maar niet beslissen welke kleur ik mijn kamer zal schilderen. Ik wilde paars en roze, maar dat mag niet van Alexander. Hij bemoeit zich overal mee. Het is niet jofel om opeens een stiefvader te hebben, hoor.
Nu woon ik zo'n driehonderd kilometer bij jou vandaan, verder kan het bijna niet, in Nederland dan. Jij in het zuidelijkste puntje, ik in het noordelijkste. Ik baal als een stekker. Ik vind het allemaal zo oneerlijk.

Jij bent nu ook een brugpiepertje. Hoe bevalt het? Heb je leuke leraren? Heb je veel aan mijn survivaltips van vorig jaar?
Ik moet nu dus weer naar een nieuwe school. Dat vind ik doodeng. Ik ken er helemaal niemand! Hij heet het St. Job College. Wat een naam. Ik noem het het Flop College. Het is kei-ver fietsen, want wij wonen aan de rand van de stad. Ik heb het gisteren samen met mijn moeder uitgeprobeerd en we deden er 37 minuten over. Mama fietste zo langzaam als een slak door haar dikke buik, dus ik denk dat ik het in twintig minuten doe.
Verder is er een enorme ramp: ik heb een ontstoken oog. Ik ben net naar de dokter geweest en ik moet er iets in druppelen. Dat is nog niet zo erg, maar nu moet ik ook nog eens vijf dagen een zwart lapje dragen, om het oog rust te geven. Moet je voorstellen: zo'n zeeroverslapje! Ik loop knetter-straal vet voor gek! En over drie dagen begint de school!!!
Dat doe ik dus mooi niet. Ik blijf in mijn bed liggen tot het over is, met een kussen over mijn kop.
Alexander is lang zo aardig niet meer sinds hij bij ons woont. Hij zegt dat ik me niet moet aanstellen. Dat het veel erger is als ik de

HOI 1ste zoen 1-135 26-08-2010 13:34 Pagina 9

eerste dagen in een nieuwe klas mis. Dat zo'n lapje juist stoer staat. Nou ja! Wat een oen. Laat hij het zelf dan maar omdoen naar zijn nieuwe werk!
Mijn vader zou zoiets nooit zeggen, die begrijpt me tenminste. Ik zie hem nu alleen nog maar in de vakanties. Ik mis hem heel erg maar eigenlijk ben ik ook best kwaad op hem, omdat hij het zomaar goedvond dat ik zo ver weg ging wonen, en wij elkaar dus nog maar heel weinig kunnen zien.
Zeg Joon, even iets heel anders, hebben wij eigenlijk nog internetverkering? Ik moet zeggen dat ik er niet veel meer aan vind. Ik vind het een beetje kinderachtig eigenlijk. Zullen we het maar uitmaken? Ik hoop dat je dat niet erg vindt. Je bent nog steeds mijn beste vriend hoor, samen met Esther en Sas. Maar je schrijft de laatste tijd alleen maar over voetballen en autoracen. Het interesseert me niks dat Michael Weet-ik-veel uit de bocht is gevlogen, en drie keer over de kop is gegaan, en dertig regels over een penalty van Frankie Huppeldepup kunnen me ook niet echt boeien. Ik weet niet eens wat een penalty is, en… stop! Ik hoef het niet te weten ook, voordat ik daar weer een hele meel over terugkrijg.
Het interesseert me meer hoe jij je voelt en wat je meemaakt. Of je al verliefd bent en zo, of dat er andere kinderen in jouw klas al verkering hebben. Of praten jongens daar niet over?
Sorry dat ik zo bot doe, maar ik ben gewoon hartstikke chagrijnig en ik heb de hele tijd buikpijn van de zenuwen, omdat ik iedereen zo mis en omdat mijn moeder over drie weken een baby krijgt en ik hier de hele tijd in mijn eentje op mijn zolderkamer zeerover zit te spelen.

Nou doeideboei!
Rosa met een pestpokkenhumeur

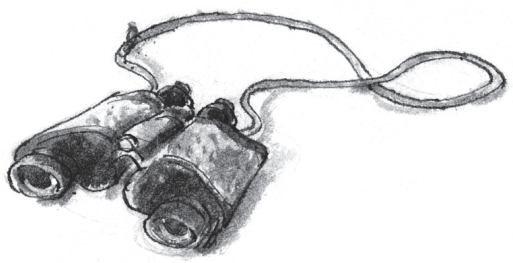

Spikes in zicht!

Rosa hangt uit haar raam en tuurt door de verrekijker naar buiten. Er is niemand op het plein, want het is nog heel vroeg. De lucht is zachtgrijs; zo te voelen wordt het weer een warme dag. In de verte zingt een merel.
Vandaag begint de school en ze moet nog steeds die zwarte lap dragen. Haar oog is iets beter, maar nog wel rood en gezwollen.
Gisteren heeft ze enorme bonje gehad met Alexander. Ze ging naar beneden om te zeggen dat ze niet naar school wilde. Alexander zat voor de tv met een hand op mama's bolle buik en zijn voeten op de tafel. Hij sprong op en zei dat ze wel moest gaan.
'Ik ga niet!' had ze geschreeuwd. 'Jij hebt niks over mij te zeggen, jij bent mijn vader niet eens, stomme rotvent. Het is jouw schuld dat ik hier in dit stomme rothuis zit en dat mama een stomme rotbaby krijgt!'
Toen had hij haar een draai om haar oren gegeven. De eerste klap die ze ooit in haar leven gekregen had. Rosa trekt het lapje omhoog en drukt heel voorzichtig een schone zakdoek tegen de tranen. Ze heeft ontzettend medelijden met zichzelf.
En dat was niet eens het ergst. Het ergst was dat mama haar niet verdedigde. Ze koos partij voor Alexander en zei: 'Rosa, naar je kamer, en je gaat morgen wel naar school.' Normaal zou ze nooit zo streng doen.
Het liefst zou ze weglopen, terug naar Den Bosch, naar haar

vrienden, of naar haar vader in Eindhoven. Maar hoe moet ze daar komen? Ze heeft geen geld.
Rosa schrikt op uit haar gedachten als ze plotseling een motor hoort starten. Ze buigt zich wat verder naar buiten om te zien waar het geluid vandaan komt. Drie huizen verderop gaat een deur in een houten schutting open en er komt een brommer met fietstassen vol kranten tevoorschijn. Rosa stelt haar verrekijker scherp. Dat gaat moeilijk als je maar door één oog kan zien. Op de brommer zit een jongen. Hij is ontzettend knap. Hij heeft blond haar met spikes erin, donkere wenkbrauwen en een gebruind gezicht. In zijn linkerwenkbrauw zit een piercing. Bruine, gespierde armen onder een wit T-shirt. Rosa gaat nog wat verder naar buiten hangen. Deze jongen heeft ze nog niet eerder gezien op het plein. Maar hij is natuurlijk ook te oud om met die ukkies te spelen. Rosa schat dat hij een jaar of zeventien is. De jongen verschuift wat aan de kranten en trekt een pakje sigaretten uit de achterzak van zijn spijkerbroek. Hij steekt er een aan en rijdt langzaam het pleintje over. Als hij langs Rosa's huis komt, kijkt hij omhoog. Geschrokken rukt ze de verrekijker van haar ogen. Stik! Hij heeft haar gezien! De jongen lacht en steekt zijn hand op. Dan geeft hij vol gas en rijdt het plein af.
Rosa duikt weg. Veel te laat natuurlijk. Ze schaamt zich dood. Hij heeft haar gezien, met die stomme lap voor haar oog, in haar nachtjapon en met een verrekijker. Wat moet hij wel niet denken? Met kloppend hart zit ze in elkaar gedoken tegen de verwarming onder het raam. Als hij maar niet gezien heeft dat ze stond te huilen.
In de verte hoort ze het geluid van de brommer wegsterven. Ze kijkt op de wekker naast haar bed. Half zeven. Wat moet ze nou doen? Naar school gaan of niet?

HOI 1ste zoen 1-135 26-08-2010 13:35 Pagina 12

Aan Zeerover Roos <rosa_vandijk@hotmail.com>
Van: Jonas de Leeuw <jdl@xs22.nl>
Verzonden: 15 augustus 21.12
Onderwerp: Woeste baren

Lieve Zeerover,

Ik ben een gebroken man! Ik kom om in mijn tranen. Ik ben een wrak! Aangespoeld op een onbewoond eiland, zonder voedsel, zonder water en zonder Liefde!
In de verte vaart een schip weg, met zwarte zeilen en een doodshoofd op de vlag. Aan het roer staat de chagrijnige zeerover Rosa, ook wel Boze Roos genoemd. Zij draait zich nog een keer om en schiet een vuurpijl af, als laatste groet. En ik, ik zak in elkaar in een poel van tranen en word opgevreten door een krokodil.
Zie je wel dat ik ook best over andere dingen kan schrijven dan voetballen en autoracen. Als ik liefdesverdriet heb, wordt de dichter in mij wakker. Net zoals vorig jaar bij Aisha. Ze zit trouwens bij mij in de brugklas en ze is in de vakantie nog knapper en vooral groter geworden. Ze steekt nu een kop boven mij uit en heeft al b...!
Arme ik, ik maak totaal geen kans. Kun jij mij tips geven over hoe je een meisje versiert?
Maar ik vind het dus helemaal geen ramp dat je onze Internet Verkering uit wilt maken hoor. (BOEHOEHOE! Snik, snik! Waar is mijn pistool, waar zijn mijn slaappillen?) Ik zal mijn lot als een man dragen en die krokodil een rotschop geven. Zoenen met je computerscherm, daar was toch al niet zoveel aan.
Ik vind het leuk in de brugklas en heb veel aan je tips van vorig jaar. Ik weet precies wat ik moet doen als grotere kinderen brugmuggenpesterijtjes proberen uit te halen. Ik ben je voor eeuwig dankbaar, ook al ben ik je ex.
Heb je afgelopen woensdag Ajax-Milaan gezien? Geweldig, hè? (GRAPJE!)
Ik hoop dat je oog al over is, want morgen begint voor jou de school. Je moet niet zo zenuwachtig zijn, je vindt vast snel nieuwe vriendinnen. Je zult zien, het valt heus wel mee.

Hartelijke groeten van je ex,
Jonas

HOI 1ste zoen 1-135 26-08-2010 13:35 Pagina 13

Aan: Rosa van Dijk <rosa_vandijk@hotmail.com>
Van: Esther Jacobs <esther@xs42.nl>
Verzonden: 16 augustus 16.17
Onderwerp: Kop-op!

Lieve Roos,

Sorry dat ik nu pas terugmeel, maar er was iets met de computer waardoor ik mijn meel niet kon ophalen. Wat naar dat je je zo rot voelt. Ik kan het me heel goed voorstellen, hoor. In een vreemde stad, zonder vriendinnen, ver van je pa. Ik vind het echt vreselijk voor je.
En raar dat Alexander nu opeens zo streng doet. Toen hij nog niet bij jullie woonde, was hij toch best aardig. Hij hielp je ook altijd met school. Maar ja, je moet maar denken, jij hebt nu twee vaders en ik heb er niet één, alleen maar een moeder. Het is best saai hoor, zo met zijn tweetjes. Als ik jou was, zou ik het hartstikke spannend vinden als mijn moeder een baby zou krijgen. Hebben jullie al namen bedacht? Mag jij bij de bevalling zijn? (Soms mogen kinderen dat!) Ik kijk wel eens naar dat bevallingsprogramma op tv en dan moet ik altijd huilen, zo mooi vind ik het. Ik hoop dat ik in de herfstvakantie mag komen logeren, dan kan ik de baby zien!
Met mijn moeders kledinglijn gaat het hartstikke goed. Ze gaat binnenkort een kantoor met een atelier huren in de stad en het grootste gedeelte van de kleren wordt nu in China gemaakt! Misschien moet ze daar wel eens heen en misschien mag ik dan wel mee! Ons leven is zo veranderd, Roos, en dat komt ook door jou. Werkt jouw moeder nog voor hetzelfde tijdschrift of doet ze nu iets anders?
Om je vraag te beantwoorden: nee, ik ben nog nooit verliefd geweest. Om eerlijk te zijn: jongens interesseren me geen biet. Sas heeft het nageteld en volgens haar heeft ze nu verkering met nummer achttien. (Jij kan ook overdrijven, zeg!) Hij heet Theo en is al negentien, en ze zegt dat dit de liefde van haar leven is. Ik moest ook tegen jou zeggen dat ze daarom zo weinig belt, omdat ze het te druk met hem heeft. Pffft.
Op vioolles gaat het heel goed. Ik heb een nieuwe lerares, de oude was met pensioen. Ze heet Mira en is nog heel jong, drieëntwintig of zo. Ze is net klaar met het conservatorium. Daar wil ik ook heen

later en dan word ik een beroemd violiste. Misschien ziet mijn verdwenen vader dan wel mijn naam in de krant staan en komt hij me opzoeken.
Nou, Rozie-Bozie, ik hoop dat het meevalt op school. Ik weet zeker dat je gauw nieuwe vriendinnen vindt en ze kunnen ook vast wel gewoon Nederlands praten. En je mag zoveel tegen me aanzeiken als je wilt, daar zijn vriendinnen voor.
Je hebt trouwens de hartelijke groeten van Pritt. We hebben hem dit jaar weer, joepie! En ook van Lidwien en Sas.

Doei!
Esther

Rosa veegt de tranen die over haar wangen lopen weg. Stik, is dat stomme lapje alweer nat. Maar ze durft het niet af te doen, uit angst dat ze er dan nog langer mee moet lopen. Ze zet de computer uit. In meteen terugschrijven heeft ze geen zin. Ze is hartstikke blij dat ze zulke goede vrienden heeft, maar ze begrijpen toch niet echt hoe gruwelijk het allemaal is.
Rosa loopt voor de duizendste keer die dag naar de spiegel om te kijken hoe het met haar oog is. Misschien kan het lapje er morgen toch wel af. Het oogwit is niet meer zo bloeddoorlopen en het oog is ook al minder dik. Maar het maakt nu toch al niks meer uit. Alles is voorgoed verpest.
Ze leunt uit het raam. Het is snikheet op haar kamer. Buiten verschijnen de eerste sterren aan de hemel. Het plein is leeg, maar uit een open raam klinkt geroep en gelach. Ze voelt zich ongelofelijk eenzaam.
Rosa loopt naar haar bed en pakt haar discman. Ze stopt de oortelefoons in en zet de muziek aan. Op deze manier krijgt ze in ieder geval geen gezeur van Alexander aan haar hoofd. Dan hijst ze zich op in het raamkozijn en kijkt schattend naar boven. Zou ze uit het raam kunnen klimmen en boven op de dakkapel gaan zitten? Daar is het vast koeler. Ze kijkt naar beneden. Brrr, best hoog! Als ze naar beneden valt...
'Nou en,' zegt een stemmetje in haar hoofd. 'Kan jou het wat schelen?'

Rosa pakt de verrekijker en legt die op het dak. Ze gaat op de rand van het kozijn staan, met haar gezicht naar het raam toe. Ze pakt de rand stevig vast en trekt zich voorzichtig omhoog. Zie je wel, het gaat best. Makkie. Het platte gedeelte boven haar raam is groot genoeg om op te liggen en het zakt niet door.
Rosa haalt diep adem en trekt zichzelf over de rand heen. Yes! Het is gelukt. Een beetje bibberig gaat ze zitten en ze kijkt om zich heen. Dit is een fantastisch plekje. Ze kan heel ver zien. Over de daken van de huizen, het volgende plein en de weilanden in de verte.
Een verkoelend windje blaast door haar haar. Rosa zucht en trekt haar knieën op tot onder haar kin. Dit is een goede plek om na te denken. Hier is ze tenminste echt alleen. Haar geheime plek.
Vandaag was het haar eerste dag op St. Flop en zo'n beetje de ergste dag van haar leven. Eerst was ze verkeerd gereden, waardoor ze te laat kwam. Toen ze het schoolplein opreed, knalde ze keihard tegen de stoep op, omdat ze met haar ene oog de afstand niet goed kon inschatten.
Daarna kon ze het lokaal niet vinden en moest ze zich door de conciërge laten brengen. Toen ze de klas binnenkwam, staarde iedereen haar aan en begonnen ze te fluisteren en te lachen en naar haar lapje te wijzen. Ze had het liefst rechtsomkeert gemaakt, maar dat durfde ze niet.
Om niet te hoeven huilen had ze haar neus omhooggestoken en net gedaan of het haar allemaal niks kon schelen. Er zaten achtentwintig kinderen in de klas, dus moest zij in een bankje alleen zitten, en dat bleef alle lessen zo. In de pauze wilden er twee meisjes met haar komen praten, maar omdat ze bang was dat ze zouden gaan zeuren over haar oog, of haar zouden uitlachen om haar Brabantse accent, had ze zich omgedraaid en was weggelopen.
Tot overmaat van ramp had ze gehoord wat een paar meisjes tegen elkaar fluisterden toen ze langsliep in de gang.
'Dat is die nieuwe, moet je zien hoe ze eruitziet!'
'Ze lijkt wel een zeerover. Doet ze zeker om op te vallen.'
'En ze is verwaand ook, ze wil met niemand praten.'
'Het is een echt Kijk-mij-nou-konijn!'
En toen waren ze in lachen uitgebarsten. Rosa was niet meer

naar het laatste uur gegaan. Ze had haar tranen niet meer binnen kunnen houden en was de school uit gerend. Door de botsing met de stoeprand zat er een enorme slag in haar wiel en moest ze helemaal naar huis lopen.
Rosa snuit haar neus. De muziek schalt in haar hoofd. Ze zet hem nog harder, zodat het bijna pijn doet.
Ze pakt de verrekijker en tuurt het halfduister in. Jammer, de meeste gordijnen zijn al dicht. Soms is het hartstikke lollig om binnen te gluren. Ze richt de kijker naar links. Dan stokt Rosa's adem opeens in haar keel. Ze kijkt recht in het gezicht van de jongen met de spikes.